

A hozzáférési szerződésekről történő jóhiszemű tárgyalásokra vonatkozó kötelezettséget előíró általános rendelkezések bevezetését illetően e megoldás azzal jár, hogy anélkül ír elő tárgyalási kötelezettséget, hogy előzetesen vizsgálná az érintett piacon a tényleges verseny hiányát, és nem teszi lehetővé a nemzeti szabályozó hatóság számára, hogy vizsgálja a hozzáférés biztosítása kötelezővé tételének hosszú távon a versenyre gyakorolt hatását a piacon, illetve ennél fogva e kötelezettség megszüntetését, amennyiben a piacon a verseny fokozódik.

A nemzeti szabályozó hatóságnak a felek szerződését helyettesítő határozat meghozatalával kapcsolatos jogát illetően meg kell jegyezni, hogy a „hozzáférési” irányelv 5. cikke (1) bekezdésének első albekezdését nem valósíthatja meg egy általános rendelkezés, mivel úgy rendelkezik, hogy a nemzeti szabályozó hatóság csak bizonyos esetekben van felhatalmazva cselekvésre. Az irányelv fent hivatkozott rendelkezésre által a nemzeti szabályozó hatóságokra ruházott hatáskört egyértelműen korlátozza egyrészt a „2002/21/EK (?) irányelv [keretirányelv] 8. cikkében foglalt célok”-ra történő hivatkozás, másrészt a „hozzáférési” irányelv 5. cikke (3) bekezdésében meghatározott követelmény. A nemzeti szabályozó hatóság hatáskörének e korlátai biztosítják, hogy e hatóság csak bizonyos pontosan meghatározott helyzetekben jár el. A szabályozásban előírt kötelezettségek kizárólag azon vállalkozásokra róhatóak, amelyek jelentős piaci erővel rendelkeznek a piacon, illetve a vállalkozás piaci erejétől függetlenül a „hozzáférési” irányelv 8. cikkének (3) bekezdésében említett esetekben. Következésképpen amennyiben a nemzeti szabályozó hatóság be kíván avatkozni, e beavatkozás jogalapja az irányelv valamely rendelkezése kell legyen, beleértve azt az esetet is, amikor a nemzeti szabályozó hatóság kötelezettségeket kíván előírni.

(1) HL L 108., 2002.4.24., 7. o., magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 323. o.

(2) Az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv) (HL L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o.).

Az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) által a T-322/05. sz., Carsten Brinkmann kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ügyben 2007. március 22-én hozott ítélet ellen a Carsten Brinkmann által 2007. május 22-én benyújtott fellebbezés

(C-243/07. P. sz. ügy)

(2007/C 199/27)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Carsten Brinkmann (képviselők: K. van Bebber ügyvéd)

A többi fél az eljárásban:

1. Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)
2. Terra Networks, S. A.

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a T-322/05. sz. ügyben 2007. március 22-én hozott ítéletet;
- helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal 2004. október 29-i 3646/2004. sz. határozatát;
- kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt az OHIM szervei előtti eljárás és az Elsőfokú Bíróság, valamint a Bíróság előtti eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező az Elsőfokú Bíróságnak az említett ítélete elleni fellebbezését a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet rendelkezéseinek a megsértésére alapítja. A helyes értékelés szerint ugyanis azt kellene megállapítani, hogy a jelen ügyben ütköző védjegyek között a rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

Először is nem áll fenn, hogy a bejelentett megjelölés által érintett áruk és szolgáltatások a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal és szolgáltatásokkal azonosak.

Másodszor az érintett vásárlóközönség nem az átlagos német fogyasztókból áll, hanem szakemberekből, nevezetesen a banki terület szakértőiből, ingatlantulajdonosokból, stb.

Harmadszor a korábbi védjegy „terra” eleme nem rendelkezik nagymértékű megkülönböztető képességgel. Az Elsőfokú Bíróság ezt az alapvető fontosságú szempontot egyáltalán nem vette figyelembe: nem vizsgálta a korábbi védjegy megkülönböztető képességét. Márpedig ez jelentős, hiszen ha a korábbi védjegy csak csekély megkülönböztető képességgel rendelkezik, nem áll fenn az összetévesztés veszélye olyan körülmények között, amelyek mellett az főszabály szerint fennállna. Minél csekélyebb egy védjegy megkülönböztető képessége, annál kisebb a védjegy oltalmának terjedelme. Ha a védjegyek megkülönböztető képessége csekély, az összetéveszthetőség jogi értelemben nem alapítható még a tényleges (és nagymértékű) összetéveszthetőségre sem.

Negyedszer a védjegyek hasonlósága a vizuális, a hangzásbeli és a fogalmi hasonlóságtól függ, melynek értékelésénél minden esetben az összbenyomást kell mérlegelni, bár a megkülönböztető és a domináns elemeket is figyelembe kell venni. A korábbi védjegy olyan ábrás védjegy, amely a „terra” szóból, valamint egy ábrás elemből áll, mely utóbbinak a mérete hozzávetőlegesen megegyezik a „terra” szóelem méretével. Önmagában az a tény, hogy a vitatott megjelölésnek nincs ábrás eleme, azt jelenti, hogy a védjegyek általános összehasonlítása esetén egyértelmű különbségek mutatkoznak. Még ha a „terra” elem dominánsnak is tekinthető azonban a korábbi védjegy esetében, nem áll fenn a védjegy jog szempontjából releváns hasonlóság. Hangsúlyozandó, hogy igaz ugyan, hogy a „Terranus” kifejezésnek az elvben közismert „terra” szó teljes mértékben a részét képezi. A „terra” megjelölésnek azonban nincs önálló, elkülöníthető helyzete a „Terranus” megjelölésben. Ezenfelül a vásárlóközönség hozzászólt ahhoz, hogy azok a kifejezések, amelyek egy bizonyos töből származnak, a különböző variációk miatt teljes mértékben különböző jelentéssel rendelkezhetnek, ily módon tartalmilag teljes mértékben elveszítve az eredeti fogalommal való kapcsolatot.

A Rechtbank van Koophandel Antwerpen (Belgium) által 2007. június 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – VTB-VAB NV kontra Total Belgium NV

(C-261/07. sz. ügy)

(2007/C 199/28)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Rechtbank van Koophandel Antwerpen (Belgium).

Az alapeljárás felei

Felperes: VTB-VAB NV.

Alperes: Total Belgium NV.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvbe ⁽¹⁾ ütközik-e az olyan nemzeti jogi rendelkezés – mint az 1991. július 14-i belga törvény (Wet betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument) 54. cikke is –, amely a benne taxatív felsorolt esetek kivételével tilalmaz minden árukapcsolásra irányuló, fogyasztóknak szóló eladói ajánlatot, ideértve az olyan ajánlatot is, amely a fogyasztó részéről megvásárolandó árukhoz kapcsolódó olyan ingyenes szol-

gáltatásra vonatkozik, amely az áru megvételéhez kötődik, és pedig tekintet nélkül az egyes egyedi esetek körülményeire, különösen tekintet nélkül arra a befolyásra, amelyet a konkrét ajánlat az átlagfogyasztóra gyakorolhat, valamint arra való tekintet nélkül, hogy a konkrét körülmények között ezen ajánlat a szakmai gondosság kötelezettségével és a kereskedelmi szokásokkal ellentétesnek tekintendő-e?

⁽¹⁾ A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 149., 22. o.).

A Tribunale ordinario di Roma (Olaszország) által 2007. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Caffaro Srl kontra Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C

(C-265/07. sz. ügy)

(2007/C 199/29)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunale ordinario di Roma

Az alapeljárás felei

Felperes: Caffaro Srl

Alperes: Azienda Unità Sanitaria Locale RM/C

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

ellentétes-e a 2000/35/EK közösségi irányelvvel ⁽¹⁾ a 2000/388 törvény 147. cikkével módosított 669/1996 D.L. 14. cikke, amely a végrehajtható jogcím értesítésétől számított 120 napos határidőt ír elő, amelyet a hitelezőnek tiszteletben kell tartania, amennyiben a végrehajtás közigazgatási szervvel szemben történik.

⁽¹⁾ HL L 200., 35. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet 1. kötet 26. o.